

ΑΠΟΨΗ

Για μια νέα ηγεμονία της πολιτικής

Του Γιάννη Μανιάτη

Το πολιτικό σύστημα έχει απολέσει το Κέντρο του, το Κέντρο που συνθέτει και ισορροπεί, το Κέντρο που αναλαμβάνει την εγγύηση της ελευθερίας και ασφάλειας των πολιτών με συναίνεση σε κοινούς κανόνες. Ως αποτέλεσμα, οι φυγόκεντρες δυνάμεις που ανήλθαν στο προσκήνιο θέτουν σε κίνδυνο όχι απλά την ομαλή οικονομική και πολιτική λειτουργία, αλλά αυτό καθαυτό το μέλλον του εθνικού κέντρου του Ελληνι-

σμού, την ίδια την Πατρίδα. Το να καταθέτουμε την αμηχανία μας απέναντι σε τέτοιες ιστορικές στιγμές είναι ασυγχώρητο. Πρόκειται για συμβιβασμό με την ιστορική οπισθοχώρηση και παρακμή. Εχοντας μπει στη ζώνη του πολιτικώς απρόβλεπτου, με πύκνωση του πολιτικού χρόνου και επιτάχυνση των κοινωνικών διαδικασιών και γεγονότων, οφείλουμε να τολμήσουμε. Στα ιστορικά σταυροδρόμια αναβαθμίζεται η κρίσιμότητα του υποκειμενικού παρά-

γοντα, σε βάρος της «αντικειμενικής κατάστασης». Βεβαιώνεται το πρωτείο της πολιτικής βούλησης, έναντι του κυρίαρχου αυτοματισμού της οικονομικής και λογιστικής απίστευσης. Μόνο έτσι αποκτάται η ικανότητα



να ταυτοποιηθούν πολιτικά δυνατότητες και ενδεχόμενα που παραμένουν σήμερα εν

υπνώσει. Οι περιστάσεις απαιτούν την αδιαπραγμάτευτη βούλησή μας να μην αφήσουμε την οικονομία να καταρρεύσει, την κοινωνία να διαλυθεί, την πατρίδα να υποστεί μια μείζονα εθνική καταστροφή.

Η «ημερομηνία λήξης» της Μεταπολίτευσης έχει παρέλθει προ πολλού. Οι

φυγόκεντρες δυνάμεις που τροφοδότησαν τις ακρότητες και τον λαϊκισμό βγήκαν μέσα από αυτή την αποσύνθεση, όμως αδυνατούν να δώσουν βιώσιμη προοπτική για τη χώρα και τους πολίτες. Είναι η ώρα για τη νέα κεντρομόλο δύναμη. Για το νέο πολιτικό υποκείμενο που θα διεκδικήσει να εκπροσωπήσει τα συμφέροντα των πολλών. Να καθοδηγήσει μια πορεία με προοδευτικό προσανατολισμό. Να επεξεργαστεί πρόγραμμα δράσης και πολιτικό σχέδιο, σε ρήξη με αυτό που υπάρχει, για χάρη αυτού που δεν υπάρχει ακόμη. Το μέλλον διαμορφώνεται ως κάτι ριζικά διαφορετικό από την απλή αναπαραγωγή του παρόντος, ή ακόμη χειρότερα, του παρελθόντος.

Για την αυτονομία της πολιτικής με προοδευτική αντίληψη απαιτείται αυτό το νέο πολιτικό υποκείμενο να πα-

ράγει και να ανακαλύπτει λύσεις και προτάσεις με τομές και ασυνέχειες, μακριά από τον εύκολο και ξεκούραστο ντετερμινισμό. Με υπέρβαση των θεσμοθετημένων φυγώνων, εμπειριών. Βιώνουμε την επιθανάτια αγωνία του παλαιού. Απαιτούνται νέοι δρόμοι χάραξης της αλήθειας, με νέους κανόνες.

Ποιους μπορεί να αφορά αυτή η πρόκληση; Ολους όσοι πιστεύουν πως η απουσία έκφρασης αυτού του νέου πολιτικού υποκειμένου είναι αποτέλεσμα του κατακερματισμού των δυνάμεων της Κεντροαριστεράς. Γεγονός αναντίστοιχο των ευθυνών της να εκφράσει μια αυθεντική ηγεμονία του καινούργιου, του φρέσκου. Αφορά όλους όσοι οριοθετούνται από τον νεοφιλελεύθερο φονταμενταλισμό και τον ταλιμπανισμό των κομμουνιστογενών εμμονών,

αναγνωρίζοντας πως η Σοσιαλδημοκρατία έχει υπάρξει ιστορικά η μόνη δύναμη που κίνησε προς τα εμπρός την Ιστορία, με αξιοπιστία, με σεβασμό στον άνθρωπο, με κοινωνική και περιβαλλοντική δικαιοσύνη.

Το σημερινό πολιτικό κενό δημιουργεί άπειρο αριθμό δυνατοτήτων και ενδεχομένων, χωρίς όμως έτοιμες και προσυσκευασμένες λύσεις. Η πολιτική, για να μην είναι απλή θεραπευτική του υπάρχοντος, πρέπει να ανακτήσει την ηγεμονία της, προκειμένου να δώσει σχήμα και μορφή στην πρόθεση, την ελπίδα, το όνειρο, τις αξίες. Και για να συμβεί αυτό πρέπει να εμπλακεί στη διαμόρφωση του μέλλοντος, τολμηρά και με ρήξεις παντού.

Ο κ. Γιάννης Μανιάτης είναι αναπληρωτής καθηγητής του Πανεπιστημίου Πειραιά, πρώην υπουργός.